

کتاب چہارم

ایجاد صنوف تعلیمی دوستانہ و فراگیر

کتاب چہارم: ایجاد صنوف تعلیمی دوستانہ و فراگیر

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

رهنم ابزار

این رساله شما را در اداره صنوف متنوع مشورت می دهد با استفاده از این رساله علاوه بر آموختن طرق بررسی پیشرفت شاگردان و ارتقا خود ، شما راه های برنامه ریزی برای تدریس و آموزش موثر ، طریقه استفاده موثر از منابع و طرز اداره کار های گروهی را در صنف های متنوع می آموزید.

1	رهنمود ها
1	۱, ۵ برنامه برای تدریس و آموزش
2	جریان عادی صنف
2	مسئولیت های اطفال
	برنامه ریزی دروس
6	۲, ۵ استفاده موثر از منابع موجود
6	فضای فزیک
7	گوشه های آموزشی
7	محیط نمایش
8	کتابخانه صنف
10	۳, ۵ اداره کار گروهی و مشترک
10	روش های کار گروهی
11	چند مثال از گروه های مختلف صنفی
12	آموزش جمعی
13	پرورش یا رشد مهارت های فردی
13	به وجود آوردن راهبرد ها برای کار گروهی
14	مربیان همسال
15	آموزش مستقل
16	برنامه ریزی برای دسته بندی / تفکیک
17	اداره رفتار در صنوف گسترده
22	۴, ۵ بررسی فعال و معتبر یا موثق
22	بررسی چی است؟
23	پیامد های آموزش
24	روش ها و تخنیک های بررسی معتبر یا موثق
25	بازتاب و بررسی
26	ارزیابی مهارت ها و برخورد ها
28	در جریان ارزیابی چی مشکلاتی می تواند وجود داشته باشد؟
30	۵, ۵ چی آموختیم؟

راهنمای ۵,۱

برنامه ریزی برای تدریس و آموزش

راضیه در یکی از مکاتب سیار برای اطفال کوچی در یک محله در افغانستان کار میکند چون معلمین دیگر حاضر به تدریس اطفال کوچی در بیرون شهر نبودند، راضیه، با وجودیکه در این عرصه آموزش زیادی ندیده بود، داوطلب شد تا تدریس نماید. او با وجودیکه اطفال را دوست دارد، در درس دادن به چالش هایی روبرو شده است. او باید در مورد چیز های مختلف فکر کند: چی را باید تدریس کرد، از چی وسایل باید استفاده کرد، این وسایل را از کجا می توان به دست آورد، صنفی بزرگ متشکل از شاگردان صنوف مختلف را چگونه باید تدریس کرد، درس های هر صنف را چگونه باید برنامه ریزی کرد، و غیره. یک معلم چگونه می تواند تمام کار ها را انجام دهد

معلمین زیادی شغل خود را یک چالش می دانند. اگر چه ما باید بتوانیم به تمایلات و ضروریات هریک از شاگردان خود پاسخ بدهیم، ما همچنان نیاز داشتن ساختار و نظم را در صنف داریم ما باید آموزش و تدریس را اداره نماییم. این راهنمود به شما در برنامه ریزی دروس، استفاده موثر از منابع موجود و اداره صنوف فراگیر و آموزنده با شاگردانی که دارای پیشینه هایا سوابق و توانایی های مختلف دارند کمک می کند.

جریان عادی صنف

فعالیت های منظم روزانه باعث می شود اطفال هر روز صنوف خود را به صورت سریع و معنادار آغاز نمایند. اطفال باید با این جریانات و قوانین موافقت داشته باشند، و حتی آنها را ترتیب بدهند. مثلا یک کمیته شاگردان می تواند وظیفه حاضری و گزارش دادن غیرحاضران را معلم به عهده بگیرد.

هنگام ترتیب این برنامه ها با اطفال ضروری است تا نکات ذیل بحث شوند و در مورد آنها تصمیم گیری صورت گیرد: (i) چی کاری باید انجام داده شود؟ (ii) این کار را کی خواهد کرد؟ (iii) چی موقعی برای این کار مناسب است و؛ (iv) اهمیت انجام دادن این فعالیت ها به صورت منظم (در آغاز و یا انجام صنف، هر روز، و یا هر هفته) چی است؟ چند مثال از فعالیت هایی که می توان به صورت منظم در صنوف انجام داد ذیلا ذکر شده اند:

- هنگام انتظار برای آغاز صنف، اطفال چی باید بکنند؟
- پیامد دیر آمدن به صنف چی است؟
- کتاب و وسایل آموزش را چگونه باید توزیع، جمع آوری و نگهداری کرد و چه کسانی مسوول این فعالیت ها هستند (شاید انجام گیری این مسوولیت توسط اطفال و یا گروه هایی از اطفال به نوبت یک طرز تقسیم این وظایف باشد.)؛
- در صورت در دسترس نبودن معلم، اطفال چگونه می توانند به هم دیگر کمک کنند؟
- بعد از تمام شدن یک فعالیت، اطفال چی باید بکنند؟
- اطفال چگونه می توانند با رفتاری مودب و بدون از بین بردن نظم صنف توجه معلم را به خود جلب کنند؟
- سروصدا تا چه اندازه قابل قبول است؟
- چگونه می توان بدون به وجود آوردن بی نظمی در صنف تغییر موقیت داد و؛
- چگونه می توان از صنف خارج شد

اطفال باید بعضی از این قوانین را به وجود بیاورند چون اگر آنها جزیی از پروسه تصمیم گیری باشند، امکان پیروی یا اطاعت شان از قوانین بیشتر است. گر چه باید بخاطر داشت که امکان دارد توافق بالای بعضی از این قوانین ناممکن باشد، خصوصا اگر قوانین برای حفاظت از اطفال وضع شده باشد، مثلا قوانین مرتبط به خارج شدن از صنف و یا اجازه گرفتن برای بیرون شدن از محوطه مکتب.

مسئولیت های اطفال

همه یی اطفال باید در انجام وظایف و کار های صنف سهمگیری و کمک نمایند. با استفاده از این روش بر علاوه اینکه شما به خود در اداره صنف نیز کمک می کنید، به اطفال حس مسئولیت پذیری را یاد می دهید. چند مثال از مسئولیت هایی که اطفال می توانند به عهده بگیرند ذیلا ذکر شده اند:

- درس دادن اطفال خوردسن تر؛
- تدریس کسانی که نیازمند کمک بیشتر در آموزش هستند؛
- رهبری گروه ها یا کمیته هایی که فعالیت های صنفی را پیش می برند، مطمئن شدن از تکمیل شدن جریان روزمره صنف و گزارش دادن به معلم بعد از ختم وظیفه؛
- سهمگیری در یک کمیته صحتی که هر روز موجودیت آب و صابون برای شستن دستها و آب آشامیدنی را بررسی می کند؛
- حاضری گرفتن و ثبت حاضری در یک جدول، و؛
- خالی کردن صندوق پیشنهادات و ثبت کردن پیشنهادات

تصمیم گیری اینکه چی مسئولیتی را باید به کی سپرد بر اساس سن، مهارت ها و سطح بلوغ اطفال انجام گیرد. اما باید به خاطر داشت که نباید تنها "هوشیارترین" و یا "معقول ترین" شاگردان را در کار ها سهم داد بلکه تمام اطفال باید فرصت داشتن مسئولیت های واقعی را به عهده داشته باشند و در صنف سهم بگیرند. همچنان باید مواظب بود که با سپردن وظیفه آب یاری گلهای به دختران و انتقال دادن میز ها به پسران، باور های کلیشه یا یکنواختی اجتماعی تقویت نشوند. با حمایت بجا، همه یی اطفال می توانند در تمام کار های صنف سهم بگیرند و از آنها سود ببرند.

برنامه ریزی دروس

برای اینکه از وقت خود در زمان آموزش به بهترین وجه استفاده نمایید، دروس را باید برنامه ریزی نمایید. با وجودیکه برنامه ریزی در ابتدا وقتگیر است، مهارت ضروری حرفه وی برای تمام معلمین هم است و در درازمدت باعث می شود از ضیاع وقت جلوگیری شود.

صنف را با یک "بازی نام ها" آغاز نمایید تا اطفال در شروع سال نام های همدیگر را به خاطر بسپارند. این فعالیت باعث می شود میان شاگردان صنف تان همبستگی و دوستی به میان بیاید. "هدیه دادن" یک فعالیت دیگر است. اطفال با یکی دیگر از همصنفان خود کار می کنند، با هم صحبت می کنند و از همدیگر سوال و جواب می کنند. بعد از چند دقیقه اطفال چیزهایی را که در مورد همصنفی خود آموخته اند می نویسند و بقیه صنف در مورد "خاصیت های خوب" دوستان شان می گویند. آنها می توانند این گونه به صنف خود گزارش بدهند: "نام دوست من پروین است او به همه ما خنده را هدیه می کند." "نام دوست من عبدالله است و او به همه ما خاصیت خوب شنیدن را هدیه می کند." این فعالیت باعث می شود که هر کس می تواند به صنف چیزی اضافه نماید و خاصیت های خوب هر انسان با ارزش هستند.

اطفال وقتی بهتر می آموزند که فعال و یا مشغول تفکر باشند. همچنان وقتی آنها بهتری می آموزند که فعالیت ها بر اساس تجربیات واقعی زندگی شان باشد و بتوانند دانش خود را بطور موثر تر به آن ربط دهند معلمینی که اجتماع و اطفال را خوب می شناسند، می توانند به سادگی مثال هایی از زندگی محلی را جز برنامه ریزی دروس نمایند.

طرح کلی برنامه درسی

مضمون:

صنف و یا گروه تدریس کننده:

تعداد اطفال:

زمان:

مقاصد درس:

- می خواهید اطفال از این درس چی بیاموزند؟
- در مورد دانش، مهارت، و رفتاری که می خواهید آنها بیاموزند فکر کنید.
- دو و یا سه آنها را انتخاب کنید تا در یک درس روی آن تمرکز نمایید.

منابع:

- برای تکمیل این درس به چی منابع نیاز دارید؟
- اطفال به چی وسایل نیاز دارند؟
- چگونه می توانند اطفال را کمک کنند تا منابع را بدست بیاورد.

اطفالی که دارای نیاز های متفاوت آموزشی هستند:

- آیا در این گروه اطفالی هستند که نیازمند کمک بیشتر باشند؟
- این اطفال به چی نوع حمایت از طرف شما نیاز دارند؟
- آیا آنها هر روز به کمک شما نیاز خواهند داشت؟
- آیا نیاز به این است که شما با ایشان به صورت انفرادی کمک کنید؟
- آیا نیاز به این است که ایشان در جای خاصی در صنف بنشینند؟ (معمولا نشستن اطفال نیازمند به کمک بیشتر در جلو صنف به آنها کمک می کند چون در آنصورت، خصوصا در صنفی که شاگردان زیاد است، به شما نزدیک می باشند و کمک کردن به آنها ساده تر می شود. نشستن کنار پنجره، جایی که نور بیشتر است، هم می تواند مفید واقع شود.)

معرفی:

- به اطفال بگویید که در این درس چه می خواهید بیاموزانید.
- بعضی معلمین در آغاز صنف این نکته را روی تخته می نویسند.
- در مورد این فکر کنید که چگونه می توانید صنف را آغاز کنید.
- به یاد داشته باشید که به صورت مختصر آنچه را که شاگردان در درس گذشته آموختند مرور کنید.
- بکوشید که صنف را با یک مشکل و پیدا نمودن راه حل توسط شاگردان، و یا سوالی گسترده یا عکسی که بالای آن بحث صورت گیرد آغاز کنید.

فعالیت های اساسی:

- می خواهید در بخش عمده صنف شاگردان مشغول چی کاری باشند؟
- مطمئن شوید که این وظیفه با مقاصد آموزشی درس مطابقت داشته باشد.
- بکوشید فعالیت های مختلف را در جریان صنف بگنجانید؛ به طور مثال از اطفال بخواهید با یک دوست و یا در یک گروه کار کنند.
- در مورد اینکه چگونه می خواهید کار ها را معرفی و تشریح کنید تصمیم بگیرید.
- در مورد این فکر کنید که هنگام مصروفیت شاگردان با یک وظیفه صنفی شما چی کاری را انجام خواهید داد (معمولا این زمان خوبی برای کمک به شاگردانی است که به حمایت بیشتر نیاز دارند).

نتیجه گیری:

- فعالیتی را انتخاب کنید که قبل از ختم صنف بالای مقاصد آموزشی درس مجددا تاکید می کند.
- از اطفال بپرسید که آنها چی آموخته اند.

تأمل بعد از تدریس:

- با استفاده از این خالیگاه برای خود یادداشتی کوتاه در مورد جریان درس و راههای بهبود آن بنویسید.
- آیا اطفال به مقاصد تعیین شده رسیدند؟
- آیا تمام اطفال در صنف سهم گرفتند؟
- بار آینده، چه چیزی را می توانید تغییر بدهید؟

ورقه برنامه ریزی دروس روزانه معلم		
تاریخ		
منابع	مقاصد آموزشی:	۱.
	ساختار درس:	
منابع	مقاصد آموزشی:	۲.
	ساختار درس:	
منابع	مقاصد آموزشی:	۳.
	ساختار درس:	
منابع	مقاصد آموزشی:	۴.
	ساختار درس:	
منابع	مقاصد آموزشی:	۵.
	ساختار درس:	

ابزار ۵,۲ استفاده موثر از منابع موجوده

معلمین موفق می‌کوشند برای همه یی اطفال، بدون در نظر داشت سن، جنسیت، توانایی ها و پیشینه آنها محیط دلچسپ برای آموزش فراهم کنند. محیط صنف های شان پرتحرک و هیجان برانگیز باشد. حتی اگر وسایل آموزشی و موبل کم و یا فقیرانه باشند، امکان دارد که دارایی صنف منظم، پاک و جالب باشید. برای جالب ساختن صنف می شود از مفکوره های خلاق و وسایل تزئینی ارزان و یا وسایل دور انداخته شده استفاده کرد. این هم چند مفکوره!

اگر امکان دارد میزها و چوکی ها را طوری جابجا کرد. که برای کارهای گروهی به آسانی تغییر بخورد و بیشتر از یک تخته سیاه و یا و جای مناسب برای نوشتن استفاده کرد. جا برای کار های هنریورسم های اطفال نیاز است که به آسانی به آنها و به دیگران نشان بدهند از دست آورد های خود احساس غرور و رضایت نمایند. می توان برای مضامین مختلف گوشه هایی از صنف را به آموزش و یا فعالیت ها اختصاص داد و یا حتی یک «کتابخانه» کوچک داشت.

خصوصا اگر حیوانات و یا حشرات می توانند وارد اتاق شوند و وسایل صنف را خراب کنند، شاید امکان نگهداری از یک اتاق منظم و خلاق مشکل باشد. به همین دلیل باید همراه با والدین و اجتماع از وسایل صنف و از کار های هنری اطفال مواظبت کرد. بعضی از وسایل را باید هر روز در یک الماری گذاشت. شاید برای انجام این کار ضروری باشد که اطفال مسوولانه بعضی وسایل را با خود به خانه ببرند و روز آینده برگردانند.

فضای فیزیکی

جا برای تغییر موقعیت

- اطفال، چه دارای معلولیت یا خیر، نیازمند فضایی هستند که به آنها اجازه بدهد تا بدون ایجاد مزاحمت برای دیگران، میان میزها و چوکی ها، و یا میان دیگر اطفالی که روی زمین نشسته اند، حرکت نمایند
- برای راحتی و به وجود آوردن بهترین فضای ممکن برای تمام صنف گروه های کوچک، ترتیب نشستن در صنف را تغییر بدهید.
- اطفالی که دارای زمینه ها و توانایی های مختلف اند باید با همه یکجا بنشینند یعنی در محیطی مجزا از دیگران نباشند.

روشنی، گرما و تهویه یا جریان هوا

- میزها را طوری ترتیب بدهید که اطفال مجبور نباشد به صورت مستقیم زیر نور آفتاب قرار بگیرند. نور باید از پهلو اطفال وارد اتاق شود.
- مغز انسان به اکسیجن نیاز دارد! کمبود هوا در گوشه های اتاق های درسی بسیار معمول است. اگر تهویه یا جریان هوا اتاق شما ضعیف است، ضروری است که اطفال بعضی فعالیت ها را بیرون از صنف انجام بدهند.
- ترتیب نشستن اطفال را هر چند وقت تغییر بدهید تا آنها همیشه در گوشه های با روشنی کم و یا تهویه ضعیف نباشند.

گوشه های آموزشی:

معمولا اطفال در مورد دنیای طبیعی اطراف شان کنجکاو هستند. گوشه های ساینس و ریاضی می توانند باعث به وجود آمدن کنججوی و بهبود آموزش گردند. اطفال می توانند تمام چیز هایی را که به آنها علاقمند اند جمع آوری و تنظیم کنند و این منابع را باید در دسترس تمام اطفال قرار داد. اطفال می توانند در این گوشه ها نباتات را پرورش بدهند، میوه جات را جمع آوری کنند و اشیای یافته خود (مانند پر ها و یا صدف های خالی) را نمایش بدهند. معلمین باید در مورد این گوشه های آموزش فکر کنند و آنها را در جاهایی قرار بدهند که همه اطفال بتوانند بدون مزاحمت به دیگران آنجا کار کنند.

- برای گوشه های ساینس و علوم طبیعی، استفاده از موجودات زنده مانند ماهی در یک صنف فعال ها بسیار بجا است. اما باید به خاطر داشت که اطفال باید بیاموزند که چگونه از موجودات زنده نگهداری کنند، خشونت در مقابل آنها را کاهش بدهند و بعد از ختم درس، اگر ممکن باشد، آنها را به محیط باز برگردانند.
- در گوشه ریاضیات، قوطی های خالی (پوش دار) و بوتل های پوش دار را می توان با صدف ها پر کرد و از آنها می توان برای آموزش استفاده کرد مثلا (مساوی قرار دادن اشیا با شماره ها). هم چنان می شود در این قوطی ها اشیای دیگر مثلا لوبیا و یا تخمه ها را نگهداری کرد. اطفال می توانند با استفاده از کاغذ مقوا پول بسازند و در پارچه های تمثیلی مثلا در صحنه ها در مارکیت استفاده کنند.

اشیای یافته شده، نام گذاری شده و نمایش داده شده ای که در اختیار اطفال قرار داده می شوند باعث می شوند که اطفال میان مکتب، زندگی روزمره و اجتماع و محل شان رابطه برقرار کنند.

اطفال باید در تنظیم و اداره صنف و این وسایل سهم گیری فعال داشته باشند. برای ترتیب بخش های مختلف صنف می توان گروه ها و کمیته های مختلف ساخت. سهم گیری اطفال نه تنها باعث نظم بهتر در صنف می شود بلکه باعث می شود که در او حس مسوولیت پذیری بشکل طبعی به وجود بیاید. کمیته های صنفی می تواند شامل یک هماهنگ کننده و یک معاون باشد که مسوولیت کار بقیه اعضای صنف را به عهده بگیرند.

بعضی صنف ها به اندازه کافی برای داشتن چندین گوشه کافی نیستند. در بعضی مکاتب، والدین می توانند که تعداد زیادی از سبب را به صنف بدهند تا روی زمین گذاشته و مملو از صدف ها، سنگ ها، تخمه ها و دیگر وسایل مورد نیاز برای درس ریاضی و ساینس شوند. نکته مهم این است که تمام این وسایل توسط تمام شاگردان استفاده شوند.

محیط نمایش

نمایش صحیح وسایل تدریس، اسباب آموزش و کار اطفال در صنف باعث می شود که اطفال به آموزش علاقمند شوند و به صنف احساس تعلق کنند. والدین با دیدن این نمایش به کار اطفال شان بیشتر علاقمند می شوند و فعالیت های صنف را بیشتر درک می کنند. کار های تمام شاگردان باید بر اساس توانایی های خاص آنها به صورت مناسب نمایش داده شوند.

اطفال دوست دارند اسم شان را کنار کار شان ببینند چون این باعث می شود احساس غرور کنند. نمایش را زود زود تبدیل کنید تا اطفال علاقمند باقی بمانند و به تمام اطفال در هر سمستر نوبت نشان دادن کار شان داده شود. کار نمایش داده شده و بعداً از تخته نمایش برداشته شده را می توان در دوسیه ابتکارت سوابق شاگردان (ثبت کرد تا در آینده برای بررسی کار شان استفاده کرد). (برای آموزش بیشتر در مورد این دوسیه ها) (پورتفولیو ها) و ارزیابی آنها به رساله ۴، ۵ مراجعه کنید).

یک تخته نمایش جالب در صنف باعث می شود که اطفال تمرکز بیشتری در کار کنند. تخته های نمایش را می توانید از وسایل محلی و با به کمک مردم جامعه بسازید. تخته های نمایش به این دلیل مهم هستند که فرصت های ذیل را مهیا می کنند:

- معلومات دهی برای اطفال؛
- برای نمایش دادن کار های اطفال و بلند بردن اعتماد به نفس شان؛
- برای تجدید و مرور درس های گذشته
- برای تشویق اطفال تا با هم، بدون در نظر داشت پیشینه و یا توانایی های شان، کار کنند و از هم دیگر حمایت کنند
- برای مطمئن شدن از آموزش اطفال از کار های همدیگر

همچنان می توانید نوشته ها و نقاشی های اطفال را در اطراف دیوارها و اتاق از تارها آویزان کرد. کارها را می توانید به سادگی با استفاده از چسب، استبلر و یا خار به تارها بچسبانید. "خط شستشو" را می توانید برای معلومات زبان و ریاضی استفاده کنید ("گوشه های آموزشی آویزان")

کتابخانه صنف

تعداد زیادی از اجتماعات از تسهیلات کتابخانه ها محروم هستند و بنابراین اطفال به کتاب های زیاد دسترسی ندارند. یک کتابخانه صنفی را می توان با استفاده از یک کارتن تزیین شده مقوا ساخت و در آن کتاب های ساخته شده در آن اجتماع محل را نگاه داشت. وقتی اطفال کتاب های خود را می سازند، حتی اگر کتاب ها ساده باشند، آنها از دیدن داستان های "چاپ شده" خود احساس افتخار می کنند. همچنان در این پروسه می آموزند که کتاب ها چگونه ساخته، دسته بندی و نگه داری می شوند. اطفال حتی می توانند کتاب های زیگ زاگ بسازند. این کتاب ها از پارچه های کاغذ طوری که در یا سه بار قات شده اند بسازند. روی هر "صفحه" مانند بروشور چیزی نوشته شده باشد. در صورت کمبود کتاب اطفال میتوانند در این "کتاب ها" رسامی کنند و آنها به عنوان مواد درسی برای خواندن استفاده کنند.

هم چنان از این کتاب ها می توان به عنوان اسباب موثر تدریس استفاده کرد. تشریحات و نقاشی های این کتاب ها می توانند نکات مهم را به اطفال دیگر توضیح بدهند. طرز دید اطفال به مشکلات به طرز دید متفاوت نسبت به بزرگسالان می بینند. اطفال موضوعات مهم را به زبانی ساده ترواز راه های ساده نسبت به بسیاری از استادان توضیح می کنند

هم چنان می توان با استفاده از این کتاب ها مهارت های دیگر را تدریس کرد که خصوصا برای اطفالی که مشکلات دید دارند می توانند مفید باشند. مثلا "یک کتاب" را می توان با چسپاندن اشیا به اوراق تهیه کرد و اطفال با لمس این اشیا می توانند آنها را بشناسند. مثلا میشود یک مثلث را به یک ورق چسپاند تا اطفالی که مشکل دید دارند با لمس آن مثلث با شکل آن آشنا شوند. حتی اطفالی که دید خوب دارند می توانند از "خواندن" و ساختن کتاب های لمسی لذت ببرند و می توانند با بستن چشمان شان شناسایی اشکال را تمرین کنند. اطفال می توانند پوستر های لمسی نیز بسازند و به نمایش بگذارند.

کتابخانه یک صنف یا مکتب می تواند منبع خوبی برای منطقه هم باشد. خصوصا وقتی که اطفال نتایج جمع آوری معلومات در مورد اجتماع شان (مثلا نقشه مکتب و یا منطقه- قسمی که در رساله سوم نمایش داده شده را "چاپ" می کنند. موسسات غیردولتی و کارگران اجتماعی نیز می توانند هنگام برنامه ریزی فعالیت های توسعه وی از معلومات در مورد هوا، سنگ ها، خاک، سال نامه زراعتی، موقعیت خانه های مختلف و غیره خصوصیات منطقه مستفید شوند.

فعالیت عملی: ارزیابی منابع

برای شناسایی منابعی که دارید اطراف اتاق تان را بنگرید و در مورد این فکر کنید که شما و شاگردان تان چی چیز هایی را می توانید در این سال تعلیمی بسازید. از اطفال بپرسید که می خواهند در صنف چی چیزهایی داشته باشند و اسم اشیا را در جدول ذیل بنویسید.

منابع صنف درسی	چی وقت باید این پروژه را آغاز کنیم؟	به چی منابع نیازمند هستیم؟	کی می تواند به ما کمک کند؟	با استفاده از این منابع اطفال چه چیزهای دیگر را خواهند آموخت؟
تخته برای نمایش کار های اطفال				
گوشه آموزش و یا یک سبد برای ساینس و ریاضیات				
گوشه زبان برای قصه گویی، یک کتابخانه کوچک، و غیره.				
بیشتر از یک تخته سیاه				
کمیته های صنفی می توانند در ترتیب وسایل آموزشی همکاری کنند.				
کتابخانه کوچک صنفی برای نگهداری کتاب ها و چیز هایی که توسط شاگردان ساخته شده اند				

راهنمای ۵,۳ اداره کار گروهی و مشترک

روش های کار گروهی

تدریس موثر به معنی ترکیب طرق مختلف تدریس و آموزش است. شما می توانید از راه های ذیل استفاده کنید.

۱. تدریس مستقیم به تمام صنف.

استفاده از این روش هنگام معرفی مضمون و محتوای درس موثر است اما باید بخاطر داشت که باید قبلاً چند سوال برای پرسیدن از اطفالی از صنوف مختلف اند و توانایی های مختلف دارند آماده نمایید. شما می توانید از این روش برای گفتن یک قصه، قصه پردازی با تمام صنف، نوشتن یک آهنگ و یا شعر، بازی های راه حل یابی، و یا برای نظرپرسی ها استفاده کنید. چون هر صنف دارای اطفالی در تمام سطوح رشد است، شما باید محتوایی را انتخاب کنید یا ترتیب دهید که برای همه ی اطفال در صنف تان مناسب باشد.

برای اینکه تمام اطفال را به سهمگیری در فعالیت های مختلف آموزشیتشویق کنید، شاید نیاز به این باشد که شما به گروه های مختلف اطفال کار های مختلف را بسپارید. مثلاً، می توانید از یک گروه بخواهید قصه بنویسند، از گروهی دیگر بخواهید که جملات را تکمیل کنند و از گروهی دیگر بخواهید که یک نمونه لمسی بسازند. امکان دارد که به همه اطفال یک کار را بسپارید اما باید منتظر نتایج متفاوت باشید. هیچ طفل و یا گروهی از اطفال کاملاً مثل هم نیستند. تمام صنف ها دارای اطفال متفاوت هستند.

۲. تدریس مستقیم به یکی از گروه های اطفال در صنف تان (شیوه موثر برای صنف های بزرگ و دارای چندین سطح).

وقتی شما با یکی از گروه ها کار می کنید، گروه های دیگر می توانند کار خودشان را انجام بدهید. در این روش می توانید با استفاده از آموزش و تدریس بین همسالان حس اعتماد به نفس اطفال صنف تان را ارتقا بدهید. در آغاز، گروه ها توانایی کار متداوم بدون راهنمایی شما را نخواهند داشت. اما بعد از تمرین و فعالیت های که باعث تقویت مهارت های خاص شان شود، اطفال می توانند به طور مشترک و مستقل از شما با هم کار کنند.

۳. تدریس انفرادی

تدریس انفرادی کار فقط با یک طفل است. این روش را می توان با شاگردی که به سبب غیرحاضری از درس عقب مانده است، در آموزش مشکل دارد، و یا جدیداً به صنف آمده است استفاده کرد. شما می توانید با استفاده از این روش به اطفال «با استعداد» هم کمک کنید و آنها را تشویق به کار های آموزنده تر و پرچالش تر کنید. اما باید زمان کار انفرادی با اطفال در جریان صنف درسی باید کوتاه باشد تا بتوانید به همه شاگردان توجه نمایید.

۴. تدریس گروه های کوچک

می توانید اطفال صنف تان را به گروه های کوچک دو تا شش نفری تقسیم کنید تا با هم بیاموزند. این راهکار موثری است اما شما باید منظم و آماده باشید. آمادگی برای این روش می تواند وقت زیادی را در بر بگیرد. اطفال نیز باید برای کار مشترک آماده باشند. با وجود آن، این روش موثری برای رسیدگی به نیاز های تمام اطفال است. این روش خصوصاً در صنوف بزرگ که اطفال دارای سنین و زبان های مادری متفاوت و توانایی ها و ناتوانی های مختلف باشند موثر است.

چند مثال از گروه های مختلف صنفی

- شما می توانید اطفال را در گروه های مختلف دسته بندی کنید؛ مثلا؛
- یک صنف و یا گروه سنی (تمام اطفال یک گروه باید متعلق به یک صنف و گروه سنی باشند)؛
 - صنف ها و گروه های سنی مختلط (هر گروه باید ساخته شده از اطفال از سنین و صنوف مختلف باشد)؛
 - گروه از یک جنسیت (پسران و دختران باید در گروه های جداگانه باشند)؛
 - گروه مختلط از لحاظ جنسیت (پسران و دختران در یک گروه باشند)؛
 - گروه های که توانایی مشترک دارند (اطفال این گروه باید در سطح مساوی رشد و توانایی قرار داشته باشند)؛
 - گروه های که توانایی مختلف دارند (اطفالی که توانایی های مختلف دارند باید بیاموزند که با هم در یک گروه کار کنند)؛
 - گروه های که علاقمندی های مشترک دارند (اطفالی که به چیز های مشابه علاقمندند مثلا، فزیک، ادبیات، محیط زیست، ورزش ها، کار های عملی و غیره)؛
 - گروه های اجتماعی و یا دوستانه
 - جفت ها (کار و آموزش دو نفری)، و؛
 - گروه های چهار تا شش نفری

اطفال از دسته بندی شدن در گروه ها در زمان های مختلف و از راه های مختلف چیز های زیادی می آموزند.

انعطاف پذیر باشید. اطفال را در گروه های مختلف قرار دهید.

اطفال نیاز دارند که برایشانچانس داده شود تا با تعدادی زیادی از همصنفان خود بنشینند و همچنان با طفل های دیگر که سنین مختلف و دارای پیشینه و توانایی های متفاوت، اند کار کنند. این روش به اطفال کمک می کند که حوصله مندی، شناخت و تحمل را بیشتر در صنف بیاموزند.

از لقب دادن یا برچسپ زدن اطفال مثلی، «کند آموزان» بپرهیزید

بعضی از اطفال شاید در آموزش ریاضیات نسبت به دیگران آهسته تر باشند، اما شاید توانایی شان در کار های عملی، مثلا پروژه های ساینس و یا ساختن کتاب برای اطفال، فوق العاده باشد. ما باید هنگام بازتاب دادن به اطفال مواظب باشیم چون اگر آنها را به عنوان «ناکام» ببینیم، آنها در حقیقت شکست خواهند خورد! همچنان شاید آنها چون هیچ پاداش و یا تجربه مثبت از آموزش خود به دست نمی آورند، علاقمندی خود را از دست بدهند و از مکتب خارج شوند.

آماده ساختن مواد برای تسهیل کردن کار گروهی

ترتیب و آماده کردن بازی ها، کارت های کاری و دیگر مواد وقتگیر است اما باید فراموش نکنید که از این مواد چندین بار اطفال از آن استفاده میکنند اطفال در صنف و مکتب شمارا می توانند کمک کنند تا این مواد را بسازند در گروپ و یا در یک پروژه که این کار باعث ضایح نشدن وقت شما و همکاران تان میشود استفاده کنید. به عنوان همزمان اطفال در این پروسه شامل شده و از همدیگر چیز های نورا می آموزند.

در مورد طرح تنظیم صنف تان فکر کنید.

چگونه می توانید مویل یا میز و چوکی های صنف تان را طوری تنظیم کنید که برای کار های گروهی مفید باشد؟ اطفال باید بیاموزند که، براساس فعالیت های صنفی، اتاق را به اشکال مختلف تنظیم کنند. با آنها کار کنید تا برای یافتن بهترین شیوه تنظیم صنف خود تصمیم بگیرند که برای همه مفید باشد.

جریان صنف را به طور قطعی تعیین کنید.

اطفال به هدایت واضح و روشن نیاز دارند تا بدانند چطور در یک گروه حرکت، از کجا آغاز و فعالیت بعد از ختم کار چه است و غیره جزئیات در آن صورت صنف را در زودترین فرصت میتوانید آماده نمایید.

تمام اطفال باید مسوولیت رهبری گروه ها را به عهده داشته باشند.

رهبران گروه ها در کمک معلم، مثلا در انتقال راهنمایی ها، توزیع وسایل، رهبری گروه در یک فعالیت و گزارش دهی به معلم، نقش مهمی را دارا می باشند.

آموزش جمعی

کار مشترک وقتی انجام می گیرد که اطفال در مسوولیت ها و منابع همدیگر شریک شوند و برای بدست آوردن یک هدف مشترک کار کنند. رشد مهارت کار های مشترک نیازمند زمان، تمرین و تقویه رفتار مناسب است. معلم در به وجود آوردن محیط حمایه وی که در آن اطفال برای انجام دادن کار های جدید احساس راحتی کنند و از نظر تمام شاگردان صنف قدردانی شود، نقش مهم را دارد.

برای موفقیت در کار گروهی و آموزش جمعی تمام اطفال باید مهارت های گفتگوی مثبت و شنیدن فعالانه را فرا گیرند. شاید بعضی از شاگردان تا حال ارزش گذاشتن به نظریات دیگران را نیاموخته اند. این نکته معمولا در گروه های مختلط، مثلا دختران و پسران، اطفال دارای توانایی ها و پیشینه ها یا زمینه مختلف، بارز است.

اگر بعضی از شاگردان همیشه بیشتر از دیگران در بحث های صنفی اشتراک کنند، بقیه شاگردان فرصت تبارز افکار و روشن ساختن طرز دید خود را از دست می دهند. چگونه می توانیم در اطفالی که دارای پیشینه ها و توانایی های متفاوت هستند اعتماد به نفس کافی برای تبارز افکار و ایده های شان را به وجود بیاوریم؟ در بعضی موارد، شاید نیاز به این باشد که اطفالی را که دارای توانایی ها و پیشینه های مشابه هستند در یک گروه قرار بدهید تا مهارت ها و اعتماد به نفس شان تقویه شود. بعدا هنگام مهارت های مکالمه وی و ارتباطی اطفال می توانید گروه ها را مختلط کنید.

در بعضی فرهنگ ها، مردم به این باور هستند که معلم یگانه آموزگار است بنابراین آنها نمی توانند ارزش کار و آموزش گروهی میان اطفال را بدانند. به همین دلیل ضروری است که والدین را از تغییرات در روش های تدریس و آموزش آگاه کرد و به آنها در کشف اهمیت آموزش جمعی کمک کرد. مهارت های آموزش جمعی را می توان به بهترین وجه در زمینه های معنا دار تقویت کرد. فعالیت های که در برگیرنده حل مشکلات هستند موثرترین راه برای آموزش جمعی را فراهم می سازند.

پرورش یا رشد مهارت های فردی

ساختن یک گروه باعث موفقیت تمام صنف می شود. مسابقه هایی که باعث به وجود آمدن فاصله میان دختران و پسران و یا اطفالی که دارای توانایی ها و زمینه های مختلف اند و یا تقویه استثنا قایل شدن می شوند، به آموزش همه اطفال لطمه می زنند. به عنوان یک معلم، شما می توانید که به اطفال کمک کنید تا خود را جز یک گروه آموزشی و یا یک اجتماع آموزشی فکر کنند که در آن موفقیت یک طفل کمک کننده برای موفقیت همه می باشد.

مکالمه موثر شامل شنیدن، صحبت کردن و مراعات کردن نوبت میشود که این مهارت ها برای آموزش جمعی و مهارت های شهروندی دموکراتیک ضروری است. یک معلم خوب مکالمات را اداره می کند تا مطمئن شود که هیچ کدام از شاگردان و یا گروه ها یگانه جواب دهندگان به سوالات نباشد و یا بر بحث ها تسلط نداشته باشند. استفاده از زبان محلی (اگر از زبان راهنمایی صنف متفاوت باشد) نیز می تواند در سهمگیری تمام اطفال در صنف موثر واقع شود.

به وجود آوردن راهبرد ها برای کار گروهی

راهبرد های کار گروهی به شما در تنظیم بحث و گفتگو میان شاگردان را در صنف کمک می کنند. این راهنمایی ها بنیاد گفتگو باز و محترمانه را می گذارد و به همه اطفال فرصت سهم گیری را می دهد. بهترین راه به وجود آوردن این راهنمود ها این است که از اطفال بخواهید یک لست بسازند.

۱. فعالانه گوش فرا دهید، هنگام صحبت دیگران آنها را احترام کنید مگر سهمگیری کامل در صنف داشته باشید از تجربیات خود صحبت کنید (عوض کلمه «آنها» از کلمه «من» استفاده کنید).
۲. در جریان صحبت به شخص حمله نکنید؛ تمرکز روی نظریات کنید نه به شخص

تعیین کردن قوانین برای اینکه چطور سهمگیری در بحث ها صورت گیرد مهم است. مثلا، برای اینکه همه فرصت صحبت کردن را داشته باشند، اعضای گروه می توانند از یک "مایک خیالی" استفاده کنند. این مایک می تواند یک سنگ و یا چوب باشد که به نوبت به دست شاگردان می باشد و هر کسی که آن را به دست داشته باشد می تواند در صورتیکه که بخواهد صحبت کند. اگر تصمیم بگیرند که از نوبت خود بگذرند، می توانند سنگ و یا چوب را به شخصی که پهلویش نشسته است بدهند. این روش از تسلط یافتن یک یا دو شاگرد جلوگیری می کند.

قوانین باید زود زود مرور شود اگر وقت داشتید از اطفال بپرسید که آیا می خواهند قوانین جدید وضع کنند یا نه.

فعالیت عملی: ارزیابی مهارت ها در برقرار کردن ارتباطات
مشاهده کلید ارزیابی مهارت های ارتباطی است. بکوشید تا کار یک گروه را تحلیل کنید.

مهارت ها	طفل اول	طفل دوم	طفل سوم
شنونده بی خوب است			
می تواند به طور واضح اظهار عقیده کند			
نقش رهبری را به عهده می گیرد			
نقش رهبری دیگران را به میپذیرد			
از دیگران حمایت می کند			

براساس مشاهدات تان، می توانید به بعضی از شاگردان فعالیت های اضافی بدهید که باعث تقویه مهارت های خاص که گریپ به آن نیاز دارد

مربیان همسال

نظارت از آموزش همسالان

مربیانی همسال به مثابه تدریس همسالان و آموزش طفل به طفل شناخته شده است. وقتی اطفال توانمندتر یا بزرگتر کار خود را ختم میکنند با اطفال کوچکتر و یا شاگردان دیگر در انجام دادن کار های شان کمک می کنند. این مربیان به اطفال کمک می کنند اما کار شان را برای شان انجام نمی دهند! هر روز وقت خاص را باید به کمک شاگردان به همدیگر در آموزش ریاضیات و یا زبان ها اختصاص داد که در گروه های یک به یک و یا خورد و یا دو نفری باشند.

تدریس همسالان یک تکنیک باارزش آموزشی است زیرا پاسخگوی نیاز های تمام اطفال میباشد. همچنین، این روش عوض آموزش رقابتی، آموزش جمعی را تقویت می کند. میان شاگردانی که با هم کار می کنند احترام و درک متقابل به وجود می آید. «استادان» طفل با درس دادن احساس غرور می کن د و از این تجربه می آموز د. این روش به مستحکم شدن بنیاد چیزهایی که قبلا شاگردان آموخته اند کمک می کند و مربیان از داشتن این مسوولیت در صنف ها سود می برند. وقتی که اطفال از «مربیان همسال» خود می آموزند، مهارت های شان در شنیدن، تمرکز و درک محتوای درس به صورت معنادار هم تقویت می شوند. اطفال مشکلات را در طرز های متفاوت از بزرگسالان تشریح می کنند و معمولا از زبانی استفاده می کنند که برای شاگرد ساده تر و بهتر است.

تدریس همسالان در خواندن

تدریس همسالان معمولا روش خوبی برای سهم دادن همه شاگردان در بلند خواندن وقت کافی میدهد. این پروسه به کسانی که آهسته می خوانند و یا از خواندن در مقابل یا جلو صنف خجالت می کشند هم کمک می کند. این روش بالای تمام شاگردان، همچنان تاثیر مثبت اجتماعی و آموزشی را بالای آن هایی که می شنوند می خوانند همراه دارد.

نکته ای که دارای اهمیت است که باید به اطفال تشریح شود که شما از آنها چی می خواهید انجام بدهند مربیان و دانش آموزان باید بدانند که شما از ایشان چی توقعاتی دارید. مربیان باید با همصنفان خود رفتار حمایتی، دوستانه و آرام داشته باشند و از بی حوصله گی بپرهیزند.

آموزش خودی / آموزش مستقل

یکی از بخش های مهم آموزش این است که اطفال به طور مستقل از معلم خود بیاموزند. این روش باعث می شود که معلم و شاگردان از وقت خود استفاده بیشتر نمایند. در این جا چند نظر که چطور میتوان آموزش خودی را در صنف خود افزایش داد ذیلا توضیح داده میشود:

- از اطفال بخواهید قسمتی از درس کتاب را بیاموزند و یا برای درس نو آمادگی بگیرند.
- از آنها بخواهید تا یک سروی یا نظر سنجی داشته باشند تا هنگام درس خواندن بتوانند از معلومات گرد آورد خود استفاده کنند.
- به اطفالی که در صنوف بلندتر قرار دارند تمرین عملی بدهند تا عقاید و افکار جدید را توسعه بدهید و موضوع جدید را معرفی کنند.
- بعد از آن، نتایج را ارزیابی نمایید.

برنامه ریزی برای دسته بندی / تفکیک

تفکیک بندی به معنی رسیدگی به نیاز های آموزشی هر طفل و یا گروه کوچک از اطفال به عوض درس دادن به تمام شاگردان است که گویا تمام شاگردان یک نوع باشند.

ذیلا اصول اساسی که به تفکیک بندی را حمایت می کنند ذکر می شود:

- **انعطاف پذیری:** استادان و شاگردان باید بدانند که مواد، راه های گروپ بندی شاگردان و دیگر بخش های صنف اسبابی اند که می توان از آنها به گونه های مختلف استفاده کرد تا هر شاگرد و همه شاگردان را تقویت میکند.
- **ارزیابی متداوم و موثر نیاز ها و پیشرفت های شاگردان:** در صنفی که روش تفکیک بندی استفاده می شود، تنوع میان شاگردان مورد نیاز، قدردانی و ثبت پیشرفت به مثابه اساس برنامه ریزی دروس انتظار می رود این اصل همچنان به یاد ما می آورد که ارتباط نزدیک بین ارزیابی و راهنمایی موجود است. ما می توانیم بیشتر موثر تر تدریس نمایم اگر ما از نیاز ها، علاقمندی ها و پیشرفت اطفال در صنف آگاه باشیم.
- **کار مناسب:** هر طفل نیاز دارد تا چالش ها را احساس کند و بداند که کار هایی را انجام می دهد جالب و مرتبط است.
- **همکاری:** معلم نیاز های آموزشی را ارزیابی می کند، آموزش را تسهیل می بخشد و نصاب موثر را برنامه ریزی یا ترتیب می دهد. در صنفی که روش تفکیک بندی استفاده می شود، معلمین اطفال شان را مطالعه می کنند و آنها را به طور متداوم در تصمیم گیری در مورد صنف سهیم می سازند در نتیجه این اطفال دانش آموزان مستقل تر می شوند.

آنچه می تواند متفاوت باشد؟

محتوا:

محتوا شامل حقایق، مفاهیم، تعمیم یا اصول، نگرش و مهارت های مرتبط به موضوع و موضوعی در حای مطالعه میباشد. محتوا عبارت از چیزی که معلم می خواهد اطفال بیاموزند و همچنان چگونه طفل موضوع مورد نظر را می آموزد و سطح درک خود را بلند می برد. در صنفی که در آن از روش تفکیک بندی (متفاوت) استفاده می شود، معلومات اساسی یا واقعی برای همه شاگردان ضروری باقی میماند چیز هایی که در آن نسبت به خواسته های اطفال فرق قایل می شویم در برگیرنده چگونگی آموزش اساسات توسط اطفال، وسایل مورد استفاده اطفال در آموزش و سطح مهارت ها است.

بعضی از راه های تفکیک بندی میان روش های رسیدن به محتوا ذیلا ذکر میشود:

- استفاده از اشیا با بعضی از اطفال تا آنها نکات جدید ریاضی و ساینسی را بهتر درک کنند؛
- استفاده از نوشتار های مختلف برای خواندن در سطوح مختلف؛
- استفاده از روش های مختلف کتاب خوانی دو نفری برای حمایت و به چالش کشیدن شاگردانی که با نوشته ها سروکار دارند؛
- تکرار کردن محتوای درس برای اطفالی که نیاز به نمایش دوباره دارند؛
- استفاده از نوشته ها، پوستر ها، و اسباب لمسی آموزشی در توضیح موضوعات کلیدی برای شاگردان مختلف.

فعالیت:

فعالیت های موثر سهم گیری اطفال را افزایش می دهد، به آنها فرصت می دهد تا از مهارت های خود استفاده نمایند، و نکته های کلیدی را بیاموزند. هر فعالیت باید دارای اهداف مشخص آموزشی باشند. مثلا شما می توانید در فعالیت ها با به وجود آوردن گزینه های مختلف چون سطوح مختلف سقلت (مثلا درجه ۱- آسان، درجه ۲- تا اندازه ای مشکل و ۳ خیلی مشکل) درجه بندی کنید. هم چنان با آماده ساختن فعالیت ها براساس علاقمندی های مختلف اطفال و اندازه کمک شما به آنها می توانید میان فعالیت ها تنوع ایجاد کنید.

دست آورد ها (نتایج قابل لمس)

شما می توانید میان دست آورد ها هم تنوع ایجاد کنید. دست آورد ها نتایج قابل لمس اند که با استفاده از آنها اطفال می توانند آموخته های خود را نشان بدهند. دست آورد ها را می توان در یک پرتفولیو (دوسیه) از کار های اطفال، مثل نمایش ها، نمونه ها و غیره گنجاند. اطفال و گروه های مختلف می توانند براساس علایق، مهارت ها، و توانایی های شان نتایج مختلف داشته باشند.

دست آورد های خوب باعث می شوند که اطفال در مورد چیز هایی که آموخته اند فکر کنند، از توانایی های خود استفاده کنند و دانش و مهارت های خود را افزایش بدهند.

اداره رفتار در صنف گسترده

در صورتی که به اطفال کم توجهی شود و یا از آنها مواظبت نشود، آنها از رفتار نادرست استفاده می کنند. این اطفال، خصوصا اگر در خانه از آنها مراقبت و به آنها توجه نشود، نیاز به توجه دارند. ما، به عنوان بزرگسالان می توانیم بعضی از رفتار های اطفال را نپذیریم اما این هیچ گاهی نباید به این معنی باشد که خود طفل را به عنوان یک شخص نمی پذیریم. مهم این است که رفتار را از طفل جدا ببینیم! بعضی از راه های برخورد با رفتار نادرست شامل روش های ذیل اند:

- تمام صنف ها به یک قانون اصلی نیاز دارند یعنی: احترام به هم دیگر؛
- معلمین باید شاگردان را احترام کنند؛
- شاگردان باید معلمین را احترام کنند، و؛
- شاگردان باید همه همصنفان خود را احترام کنند.
- اگر ما یک نصاب دلچسپ تهیه نمایم که دربرگیرنده مواد معنادار و مرتبط به اطفال باشد، آنها علاقمند می شوند، بیشتر سهم می گیرند، رفتار بهتر می داشته باشند، و بیشتر توجه می کنند.
- ما باید دلیل به وجود آمدن مشکل و سلوکی را بیابیم، با اطفال در مورد آن صحبت کنیم و با هم تصمیم بگیریم که با آن چگونه برخورد کنیم.
- **مهمتر از همه**، ما باید محیطی را به ایجاد نمایم جاییکه در اطفال بطور جدی و فعال ایجاد انگیزه شود این شیوه تدریس به نفع تمام شاگردان است و به این معنا که همیشه معلم اداره صنف را به دست ندارد، بلکه او جزیی از گروه حل کنندگان مشکل، که در برگیرنده اطفال، والدین و دیگر استادان است، میباشد.

راهکار های معمول دیگر برای حل کردن مشکلات رفتاری که شامل تدریس همسالان، آموزش مشترک و موضوعات ذکر شده در بالا است.

روش راه حل یابی

روش «راه حل یابی» نیازمند سهم گیری اطفال، والدین و یا مواظبت کنندگان، معلمین و اشخاص حرفه وی بیرونی است. این گروه در مورد مشکلات و موضوعات مرتبط به محیط صنف بحث می کنند؛

- محیط آموزشی؛
- محیط فیزیکی؛
- محیط اجتماعی؛
- محیط عاطفی، و؛
- محیط خارج از مکتب و اجتماع؛

طوریکه در راهنما مرتبط به خشونت فیزیکی / قلدری (کله شخ/ بدماش) (رساله ۶) می آموزیم ما فقط علاقمند خود رفتار نیستیم بلکه در جستجوی دلایل سلوک نادرست هستیم. ما باید نیاز های اطفال را بدانیم و بکوشیم آنچه را که می خواهند تبارز بدهند درک کنیم.

نیاز هایی که طفل می کوشند تبارز بدهند

نیاز های شخصی	چگونه به گوش می رسد
رضایت	همین حالا آنرا می خواهم!
کناره گیری از کار	آنرا نمی خواهم!
اضطراب	من می ترسم!
نیاز های اجتماعی	چگونه به گوش می رسد
نیاز به توجه دیگران	به من نگاه کن!
قدرت طلبی	من می خواهم این کار را به عهده بگیرم!
انتقام جویی	به هر صورت، من نمی خواهم جز این گروه باشم!

فعالیت عملی: تحلیل مشکلات رفتاری

یکی از اطفالی را که رفتار نامناسب اش باعث نگرانی تان می شود انتخاب کنید و بنویسید که چرا رفتار شما را نگران می سازد. آیا رفتار این طفل باعث اخلال درس می شود؟ آیا بالای آموزش اطفال دیگر در صنف تاثیر دارد؟ آیا این رفتار به زمانی مشخص، روزی از هفته و یا یک فعالیت خاص در برنامه درسی مرتبط است؟ وضعیت خانوادگی این طفل چگونه است؟ اگر مکتب تان سوانح طفل را ثبت نموده است میتوانید آن را بخوانید. (به رسال سوم مراجعه کنید).

شروع به مطالعه این طفل کنید تا تمام عواملی را که روی رفتار او تاثیر می کند بشناسید و در نظر بگیرید.

اجرا چی کار ها با این طفل، همسالانش، والدینش و در صنف تان برای تغییر مثبت در رفتارش موثر خواهد بود؟ این کار ها را امتحان کنید. کدام یک از این اعمال به طفل کمک می کند؟ روش های موفق را ثبت کنید تا، در صورت ضرورت، با اطفال دیگر از آنها استفاده کنید.

معلمین باید رفتار اطفال خود را مشاهده نموده و به طور متداوم گزارش آنرا بنویسند تا یک الگو به وجود بیاید. وقتی که محیط صنف راحت تر و هماهنگ تری برای آموزش است، تعداد مشکلات با رفتار اطفال کاهش می یابد.

انضباط مثبت

گاهی اوقات استفاده از انضباط مثبت ضروری است. اما سوال اصلی این است: چی نوع انضباط بهترین است؟ به یاد داشته باشید که هدف انضباط اداره کردن، تابع ساختن و یا تنبیه اطفال نیست! انضباط هیچ گاهی باید شامل تنبیه جسمی، مسخره کردن و یا خجالت دادن اطفال نباشد. این اعمال سوی استفاده از اطفال است! هدف انضباط این است که به اطفال مهارت گرفتن تصامیم «درست»، بدست آوردن اداره بالای خود، و مسوولیت پذیری برای رفتار خود است.

فعالیت فکری: روش شما برای انضباط چیست؟

تمام گزینه های جدول ذیل را بخوانید و مقابل آنهایی که شما استفاده می کنید علامت صحیح بگذارید. تا حد ممکن صادق باشید. با استفاده از این جدول روش های خود را در تامین نظم و انضباط در صنف تان کشف کنید. با تفکر در مورد روش های خود، شاید شما تصمیم بگیرید که، بر علاوه روش های موثر فعلی تان، از راه های بدیل استفاده کنید.¹

روش های منفی انضباط	اگر بلی، علامت صحیح را بگذارید	روش های مثبت انضباط	اگر بلی، علامت صحیح را بگذارید
من به شاگردان می گویم چی کار ها را نکنند و معمولاً با یک جمله منفی شروع می کنم.		من به شاگردان می گویم چی کار های بدیل را بکنند و بالای رفتار مثبت شان تمرکز می کنم.	
من با تنبیه رفتار بد، اخلاق اطفال را اداره می کنم.		من بخاطر تلاش و رفتار خوب آنها روی پاداش دادن اطفال تمرکز می کنم.	
شاگردان من از روی ترس و یا با رشوه از قوانین پیروی می کنند.		شاگردان من از قوانین پیروی می کنند چون در ساختن قوانین کمک کردند و با آنها موافقت دارند.	
پیآمد های شکستن یک قانون معمولاً تنبیه آمیز و غیر عاقلانه بوده به رفتار شاگردان مرتبط نمی باشد.		پیآمد های شکستن یک قانون مستقیماً با رفتار شاگردان ارتباط دارد.	
وقتی من از "وقت بیرون" استفاده می کنم به این معنی است که شاگرد را از دیگران جدا کنم.		وقتی من از "وقت بیرون" استفاده می کنم، این یک روش غیر محدود و توسط شاگردان است، تا آن طفل روی رفتار خود تسلط پیدا کند و بعد به صنف برگردد.	
من نیاز ها و وضعیت شاگردان را در نظر نمی گیرم.		من بر اساس درک و یکدلی با شاگرد خود، نیاز هایش، توانایی هایش، وضعیت اش و سطح رشد اش بالای اعمالم تصمیم گیری می کنم.	

۱ بدیل ها برای تنبیه بدنی: تجربه آموزش (۲۰۰۰)، شعبه معارف، وزارت معارف، پریپتوریا، افریقای جنوبی

من به اطفال به مثابه اشخاصی می بینم که نیاز به اداره شدن از یک منبع بیرونی، مثلاً خودم، مدیره/مدیر مکتب و یا والدین طفل، دارند.	من درک می کنم که اطفال دارای حس درونی انضباط هستند و می توانند مستقل باشند. من می توانم آنها را در بدست آوردن تسلط روی خودشان آموزش بدهم.
حتی به خاطر مشکلات کوچک و اشتباهات من همیشه اطفال را تنبیه و سرزنش می کنم.	من به اشتباهات به عنوان فرصت های آموزشی برای خودم و شاگردان می بینم. من با شاگردانم با یکدلی رفتار می کنم و به آنها فرصت این را می دهم که صادقانه پشیمان شوند.
من از شاگردان به خاطر سلوک شان انتقاد می کنم.	من روی رفتار اطفال تمرکز کنم و می کوشم با استفاده از روش های مثبت و سازنده به آنها در تغییر دادن رفتار شان کمک کنم.

اگر شما در مقابل روش های مختلف در طرف راست این جدول علامت صحیح را گذاشته اید، باید روش انضباط خود را تغییر بدهید.

روش های انضباط مثبت

چگونه می توانید در صنف تان محیط مثبت و با انضباط را به وجود بیاورید؟ چنده راه تقویه فرهنگ مثبت آموزش و تدریس ذیلا ذکر شده اند:

تغییر دادن سیستم مکتب و اصول صنف تان را با پالیسی های مکتب مطابقت بدهید.

قوانین اصلی صنف را تعیین کنید و از اطفال بخواهید در ساختن این قوانین به شما کمک کنند. در تطبیق این قوانین رفتار متداوم و جدی داشته باشید.

اطفال صنف تان را بشناسید و بکوشید با آنها روابط مثبت را رشد دهید.

محیط و پروسه آموزش را به طور حرفه وی و مشتاقانه اداره کنید. با استفاده از برنامه ریزی موثر یک قدم جلوتر باشید. مثلاً پیش بینی کنید که شاید تعدادی از شاگردان قبل از دیگران کار شان را تمام کنند. برای این شاگردان، هنگام انتظار، کاری بیابید؛ مثلاً آنها را در تنظیم صنف سهم بدهید. خود را مورد پرسش قرار دهید. اگر در کاری موفق نبودید بکوشید تمام دلایل آنرا بدانید. شاید یکی از دلایل این باشد که روش شما موثر نیست و باید تغییر یابد.

مواد آموزشی، روش های تدریس و اداره صنف را طوری ترتیب دهید که دربرگیرنده اداره مشکلات و تضاد ها، تحمل، ضد تبعضی، حساسیت های جنسیتی و غیره را شامل باشند.

فراگیر باشد. نادیده گرفتن اطفال و یا درک نکردن نیاز ها و وضعیت شان باعث می شود آنها از صنف فاصله بگیرند.

به شاگردان فرصت موفقیت را بدهید. شاگردانی که نسبت به خود و دست آورد های خود احساسات مثبت دارند، بهتر می آموزند.

به اطفال فرصت مسوولیت پذیری را بدهید. به اطفال در مقابل رفتار شان، در پیش بردن پروژه های اجتماعی، در نگهداری از حیوانات صنف و یا در نگهداری از ورق حاضری مسوولیت بدهید.

به کودکان آنچه را می خواهند بدهید- توجه! حتی اگر یک شاگرد همیشه با رفتار نامناسب می خواهد جلب توجه کند، بکوشید برای مصروف او کاری مثبت بیابید. شاید برای این کار نیاز به این باشد که به او وظیفه ای بدهید، او را برای کاری به بیرون بفرستید و یا کاری کنید که باعث شود او احساس اهمیت کند.

الگو یا نمونه باشید. اطفال همیشه در زندگی خود از بزرگسالان تقلید می کنند. آنها رفتار، طرز صحبت، زبان و اعمال، درست یا نادرست، بزرگان را تکرار می کنند. بهترین مهارت در تدریس این است که رفتاری یا سلوکی را داشته باشید که خودتان از اطفال توقع دارید. نمونه خوب بودن در درس دادن ضروری است. مثلا اگر بزرگسالان با استفاده از خشونت می خواهند مشکلات را حل کنند، چطور می توانید از اطفال انتظار رفتاری عاری از خشونت را داشته باشید؟

روی راه حل ها تمرکز کنید نه پیامد ها یا عواقب آن. تعداد زیادی از معلمین می کوشند تنبیه را تحت نام پیامد های عاقلانه ببوشانند. بکوشید اطفال را در یافتن راه حل های مرتبط، محترمانه و عاقلانه سهم بدهید.

با احترام صحبت کنید. مکالمه با اطفال از راه دور موثر نیست. زمانی که صرف صحبت و ارتباط چشمی با اطفال می شود با کیفیت است. بعد از سپری کردن حدود پنج دقیقه و صحبت در مورد چیز های مورد علاقه و تفریحات با اطفال تعداد زیادی از معلمین متوجه تغییرات در رفتار اطفال «مشکل ساز» شده اند.

به آنها بگویید که چی می خواهید. اگر به اطفال بگویید که چی کاری را بکنند بهتر از این است که به آنها بگویید که چی کار ها را نباید بکنند. مثلا عوض گفتن «میز را با لگد نزنید.» بگویید «لطفا پاهای تان را روی زمین نگهدارید.»

به اطفال گزینه های مختلف بدهید: داشتن گزینه های مختلف باعث می شود اطفال تا اندازه مناسب بالای زندگی خود حاکمیت داشته باشند و تصمیم گیری را بیاموزند. گزینه های مختلف باید بر اساس محدودیت های قابل قبول و توانایی های فطری و رشد و نمو اطفال به آنها داده شود. وقتی اطفال بزرگتر می شوند می توانید به آنها گزینه های بیشتر و اجازه قبول پی آمد های رفتارشان را بدهید.

از افراد مسلکی کمک بگیرید. اگر یکی از شاگردان در صنف با مشکلات روبرو است، و خصوصا اگر مصروف خشونت و یا پرخاش هستند، بکوشید که از همکاران خود و یا، اگر امکان داشته باشد، از کمک اشخاص حرفه وی دیگر، مثلا یک روانشناس، استفاده کنید.

راهنمای ۴، ۵ بررسی فعال و معتبر یا موثق

عزیزه دختر جوانی از یک خانواده فقیر است. او بسیار هوشیار اما در صنف سهمگیری فعال ندارد. اگر معلمش چیزی بپرسد جواب می دهد، در غیر آنصورت، خاموش می نشیند. او در امتحانات نمرات خوب به دست می آورد اما در خانه مسولیت های زیاد دارد چون از خواهران و برادرانش مواظبت می کند. او دارای اخلاق خوب و دوستان زیاد است. او از همه همصنفانش حمایه می کند. در ماه آخر سال، او مریض شد و نتوانست چند هفته به مکتب حاضر شود. وقتی زمان امتحانات رسید، معلم عزیزه به او گفت که چون او غیرحاضر بوده نمی تواند امتحان را سپری نماید. عزیزه بسیار جگرخون شد و تصمیم گرفت که دیگر مکتب نرود. او همیشه در مورد دوستانش در مکتب فکر می کند و به این فکر می کند که دیگر نمی تواند با آنها بازی کند و یا تحصیلات خود را تکمیل کند.

تعداد زیادی از اطفال به خاطر مسولیت هایی که در خانه دارند، توقعات معلمین و بعضی وقتها به خاطر لذت نبردن از مکتب، تحصیل خود را رها می کنند. قصه فوق این مشکل را به تصویر می کشد و روی مشکل داشتن فقط یک یا دو امتحان در سال، برای بررسی دستاورد های اطفال، تاکید می کند. به عنوان معلمین ما باید اطفال خود را بیشتر درک کنیم و باید راه های مختلفی برای ارزیابی آموزش آنها بیابیم.

بررسی چی است؟

بررسی یک راه مشاهده، جمع آوری معلومات و تصمیم گیری براساس آن معلومات است. بررسی متداوم عبارت از مشاهده درازمدت طفل در طول سال است تا بدانید که اطفال چی می دانند، چی را درک می کنند، توانایی چی کار ها را دارند و چی چیز های دیگر را باید بیاموزند. این مشاهدات چندین بار در سال اتفاق می افتند، مثلا در آغاز، در میانه و در آخر هر سمستر و یا حتی بیشتر از آن. بررسی خویش را می توانیم با این روش ها متداوم نگهداریم: مشاهدات، دوسیه ها، لست مهارت ها و رفتار، امتحانات، و یادداشت های ارزیابی خود و تفکر.

ارزیابی های متداوم باعث می شود که از موجود بودن فرصت موفقیت برای تمام شاگردان مطمئن شوید. با استفاده از بررسی متداوم، معلم می تواند برنامه ها و راهنمایی های خود را براساس نیاز های اطفال ترتیب بدهد تا تمام اطفال فرصت آموزش و موفقیت را داشته باشند.

هنگام صحبت با والدین و یا قیم اطفال هم می توانید از ارزیابی درازمدت خود برای تشریح قوت ها و ضعف های اطفال استفاده کنید. این باعث می شود که والدین سهم بیشتری بگیرند و از فعالیت های شما در مکتب حمایت کنند، مثلا می توانند فعالیت هایی را که در خانه عملی می کنند به کار صنفی ربط بدهند. معمولا، گزارش نمرات آخرسال دیرتر از آن می رسد که والدین به اطفالی که خوب نمی آموزند کمک کنند.

پیامدها یا نتایج آموزش یا یادگیری

قسمی که در راهنمای قبلی آموختیم، هر فعالیت باید دارای مقاصد مشخص و قابل ارزیابی باشد. ارزیابی ها بر علاوه تشریح رشد مهارت ها، دانش، و رفتار اطفال، در جریان فعالیت، محتوا، بخشی از برنامه درسی و یا صنف، باید پیامدهای آموزشی را نیز تشریح کنند. توضیحات پیامدهای آموزشی را معمولاً معیارهای آموزش و یا مقاصد می نامیم و می توانیم آنها را براساس مضامین خاص، مهارت ها و صنوف مختلف شناسایی کنیم.

فعالیت های آموزشی و ارزیابی ها وقتی بهبود می یابند که معلمین پیامدهای مشخص آموزشی را شناسایی می کنند. وقت برنامه ریزی یک فعالیت، از شناختن پیامدهای آموزشی آن شروع کنید. شما می توانید هنگام برنامه ریزی یک فعالیت به سه سوال ذیل پاسخ بگویید:

- اطفال چه مهارت ها را به دست می آورند و یا استفاده می کنند؟
- اطفال چه معلومات را خواهند آموخت؟
- چه رفتاریا سلوکی را تمرین خواهد شد؟

پاسخ های این سوالات را می توانیم به عنوان پیامدهای آموزشی استفاده کنیم. مثلاً، اگر بخواهید در یکی از بخش های صنف پنجم اطفال در مورد معادلات زمان-فاصله بیاموزند شاید پیامدهای ذیل را پیش بینی کنید.

- به عنوان کارخانگی، شاگردان به طور مستقل با استفاده از عملیه های ضرب و تقسیم معادلات زمان و فاصله را حل خواهند کرد.
- اطفالی که با یک همصنفی خود کار می کنند سوال های عبارتی خودشان را در مورد معادلات زمان و فاصله خواهد نوشت.

وقتی ما انتظار پیامدهای مشخص را از یک مضمون، مثلاً ساینس یا ریاضی، داریم باید یک راهنما بسازیم تا سطوح مختلف پیامدها برای آن فعالیت را بنویسیم. یک راهنما برای دسته بندی میوه جات و سبزیجات اینگونه ترتیب داده می شود:

پیامدهای یک فعالیت دسته بندی شده

بسیار خوب

طفل میوه جات و سبزیجات را صحیح دسته بندی می کند، در مورد خصوصیات هر دو گروه صحبت می کند و نتیجه گیری می کند.

خوب

طفل میوه جات و سبزیجات را به صورت معنی دار دسته بندی می کند و در مورد خصوصیات هر دو گروه صحبت می کند.

باید بهبود بیابد

طفل میوه جات و سبزیجات را طوری دسته بندی می کند که آنقدر معنی دار نیست و یا کار را انجام نمی دهد.

روش ها و تخنیک های بررسی معتبر یا موثق

بررسی معتبر به این معنی است که به اطفال در تحلیل دست آورد های خودشان سهم بدهید. مشاهده اطفال و صحبت با آنان در مورد دستاورد های شان را می توانیم در هر مقطع زمانی در جریان بررسی انجام بدهیم.

مشاهدات:

مشاهده سیستماتیک اطفال را باید هنگام کار مستقل، کار دو نفری، کار در گروه های کوچک، و در زمان ها و زمینه های مختلف در نظر بگیریم.

مشاهده شامل چیز های ذیل است:

• ثبت واقعات

این عبارت از یادداشت های اتفاقات بدون قضاوت و حقیقی است که هنگام فعالیت به اطفال اتفاق می افتد. این روش برای ثبت اتفاقات ناخود آگاه ضروری است.

• سوالات

یکی از راه های جمع آوری معلومات این است که از اطفال سوال های روشن، باز و مستقیم بپرسیم. سوال های باز مثل "می خواهم بیشتر در مورد این موضوع برایم بگویید..." به شما کمک می کند که توانایی اطفال را در تبارز دادن خودشان ارزیابی کنید. علاوه بر این، پرسش از اطفال در مورد فعالیت های شان به شما فرصت این را می دهد که دلیل رفتار های اطفال را درک کنید.

• امتحان های روی پرده

این امتحانات به شما در یافتن مهارت ها و قوت های فعلی اطفال تان کمک می کند تا شما بتوانید تجربیات معنا دار را در تقسیم اوقات برای آنها جا بدهید. نتایج این امتحانات را باید با مواد فردی تر استفاده کنید، مثلاً می تواند از موادی که در دوسیه ها (پورتفولیو ها) جمع آوری شده استفاده کنید. از معلومات ارزیابی نباید برای برچسپ زدن به اطفال استفاده کنید.

مشاهدات می توانند نشان دهنده موفقیت ها و چالش های آموزشی و چگونگی رفتار اطفال باشد.

ارزیابی دوسیه ها

محتوا

یکی از روش های معتبر ارزیابی به وجود آوردن و مرور دوسیه ای از کار های اطفال است. این دوسیه نشان دهنده آموخته ها و چگونگی آموزش اطفال است. دوسیه ها به اطفال اجازه این را می دهند که در ارزیابی کار خود سهم بگیرند. این دوسیه ها نشان دهنده پیشرفت اطفال هستند چون شکست های آنان را آنجا نمی گذاریم. اگر اطفال به مکاتب دیگر انتقال پیدا کنند، دوسیه شان را هم باید با آنها فرستاد.

نمونه های کاری که می توانید در این دوسیه بگذارید عبارت اند از: نمونه نوشته ها، مثل مقالات، گزارشات، قصه ها، تصاویر؛ مثل عکس ها، نقش ها و جدول ها و کارخانگی های دیگر از قبیل اوراق تمرینی ریاضی و یا گراف ها. فعالیت های غیر درسی مثل مسوولیت پذیری در صنف را هم می توان در این دوسیه ثبت کرد.

شما می توانید نمونه هایی از دستاورد های اطفال را انتخاب کنید که نشان دهنده بعد مشخصی از کار شان باشد. می توانید از اطفال بخواهید که خودشان نمونه های کار خود را انتخاب کنند، و در صورت امکان، امضا کنند، تا والدین شان ببینند هر سمستر می توانید تمام کار های اطفال را در این دوسیه به خودشان و خانواده هایشان بدهید تا مرور کنند.

وقتی که اطفال به صنف بلندتری ارتقا می یابند، معلمین می توانند بخش های مشخص دوسیه شان را به معلمین جدید شان بدهند. این فعالیت باعث می شود معلمین با استعداد های خاص و نیاز های شاگردان جدید خود آشنا شوند.

تمام مواد دوسیه باید تاریخ و معلومات داشته باشند. معلومات مربوط به یک کار را می توانید این گونه بنویسید: « این یک فعالیت مستقل و آزاد نوشتاری بود که در آن فقط موضوع و لغات اساسی به اطفال داده شده بود. اطفال نیم ساعت را صرف این کار کردند.»

استفاده از دوسیه برای ارزیابی

مواد دوسیه باید براساس زمان ترتیب داده شود. وقتی که دوسیه منظم شد، معلم می تواند با استفاده از آن دستاورد های اطفال را بررسی کند. در یک ارزیابی مناسب، همیشه کار جدید اطفال را به کار های آغازین او باید مقایسه شوند، اما دوسیه های اطفال مختلف نباید با هم مقایسه شوند. این دوسیه ها برای این به وجود آمده اند که پیشرفت اطفال را در یک مقطع زمانی ارزیابی کنید. براساس رشد طفل، بنا بر موادی که در دوسیه است معلم می تواند در مورد دستاورد ها، توانایی ها، قوت ها، ضعف ها و نیاز های طفل نتیجه گیری نماید.

بازتاب و بررسی

بازتاب یکی از بخش های اساسی بررسی آموزش است. قبل از دادن بازتاب ایجاد یک رابطه راحت، امن و با اعتماد میان معلم و شاگرد حتمی است. اطفال به فرصت های بدست آوردن بازتاب از طریق دیدار های گروهی و صنفی نیازمند اند. این پروسه باعث می شود که عوض اینکه معلم به شاگردان اشتباهات شان را گوشزد کند، اطفال بیاموزند که در چه عرصه ای باید پیشرفت بیشتر کنند و بعدا در مورد آن با معلم خود صحبت کنند.

این یک مثال بازتاب منفی است: «چرا نمی توانی املایت را بهتر کنی؟ همیشه اشتباه می کنی.» بازتاب منفی باعث می شود که اعتماد به نفس اطفال کاهش پیدا کند و از آموزش، پیشرفت و نتایج بهتر جلوگیری می کند.

«عزیز من از آغاز قصه تو خوشم می آید و پایانش هم هیجان انگیز است. اگر از یکی از دوستانت بخواهی که لغاتت را مرور کند به املایت کمک خواهد کرد.» بازتاب مثبت از قوت های اطفال قدرادانی می کند، ضعف های شان را می یابد و با نظرات سازنده راه پیشرفت را نشان می دهد.

- مشخصات بازتاب موثر
- بازتاب وقتی موثر است که بالای وظیفه داده شده تمرکز کند و به صورت منظم و هنگامی که به فعالیت ها ربط دارد انجام بگیرد.
 - بازتاب موثر پیشرفت اطفال را تأیید می کند و به آنها انگیزه برای بهبود و اصلاح اشتباهات در کار شان را می دهد.
 - پیشنهادات برای بهبود ضروری است تا اطفال تا اندازه ممکن در استفاده از دانش خود کمک شوند. در صورتی که با مشکل روبرو شوند باید جواب ها را به طور کامل به آنها ندهیم باید به اطفال کمک کنیم که با استفاده از روش قدم به قدم خودشان راه حل ها را بیابند.
 - کیفیت بحث در بازتاب مهم است و براساس تحقیقات بازتاب زبانی موثر تر از بازتاب بشکل تحریری یا نوشتاری باشد.
 - اطفال باید در کمک خواستن از معلم در صنف احساس راحتی کنند.

ارزیابی خود

اطفال باید:

- در مورد کار خود فکر کنند؛
- بدون ترس و یا کم شدن اعتماد به نفس شان مشکلات کار خود را بپذیرند، و؛
- فرصت حل مشکلات را داشته باشند.

ارزیابی شخصی وقتی اتفاق می افتد که از اطفال در مورد توانایی ها، دانش و یا پیشرفت شان پرسید. ارزیابی خود باعث افزایش دانش، عشق به آموزش و داشتن یک تصویر واقعی از خود می شود. می توانید با مباحثه با اطفال و یا با استفاده از یادداشت های آنها، به اطفال کمک کنید تا خود را ارزیابی نمایند.

به زودترین فرصت بعد از آموزش نوشتن توسط اطفال، معلمین باید از آنها بخواهند که تجربیات آموزشی خود را یادداشت کنند. بعد از اختتام یک فعالیت آموزشی و یا یک فصل می توانید از اطفال بخواهید که در مورد پیشرفت خود فکر کنند و افکار شان را بنویسند.

ارزیابی مهارت ها و برخورد ها

ارزیابی بعضی از اهداف تعلیمی مشکل است، اما مهارت ها و برخورد ها برای رشد آینده و آموزش اطفال بنیادی هستند. بنابراین ما باید این چیز ها را به بهترین وجه ارزیابی کنیم. چند مثال از این معیار ها برای ارزیابی چهار سطح مهارت و برخورد ها را ذیلا شرح داده میشود²

۲ این قسمت براساس: مریم س. (۱۹۹۳) آموزش از تجربه. مطالعات جهانی. ساخت کتاب ترینتیم. سلطنت متحد.

مهارت جامع: همکاری. همکاری به معنی کار با دیگران و پذیرفتن چندین کار از جمله شنیدن، تشریح کردن، گفتگو و توافق است.

طفل اول	طفل دوم	
		سطح اول: توانایی کار با یک همصنفی و در نظر گرفتن نوبت هنگام شنیدن، صحبت و در میان گذاشتن نظریات و منابع را دارد
		سطح دوم: می تواند افکار و طرز دید متفاوت دیگران را قبول کند و یا روی آنها توافق نماید
		سطح سوم: می تواند در یک گروه مختلط (سنین، توانایی ها و جنسیت های متفاوت) کار کند
		سطح چهارم: می تواند گروه های مختلف را رهبری کند و با استفاده از راه کار های گروهی برای مشکلات راه حل های بدیل پیدا کند.

برخورد: یکدلی عبارت از تصور کردن احساسات و طرز دید اشخاص دیگر و یا کوشش کردن که خود را در وضعیت دیگران قرار دادن است... یک میل قدم زدن با بوت های آنها

طفل اول	طفل دوم	
		سطح اول: می تواند درک کند که یک بحث در بر گیرنده بیشتر از یک طرز دید است و می تواند احساسات خود را بیان کرده رفتار ها را تشریح کند.
		سطح دوم: می تواند احساسات شخصیت های داستان را تشریح کند و می تواند درک کند که طفلی دیگر و یا یک بزرگسال برای خواستن چیزی متفاوت از او دلیل دارد.
		سطح سوم: می تواند درک کند که انسانها به خاطر داشتن زمینه ها و وضعیت های مختلف، هر کار را به شیوه های مختلف انجام می دهند و می تواند توهین از قبیل توهین براساس جنسیت، داشتن معلولیت، ملیت و یا فقر را به چالش بکشد.
		سطح چهارم: می تواند جملات کلیشه ای اجتماعی را که در مورد مردم متفاوت استفاده می شود به چالش بکشد.

فعالیت های که می توان از آنها در بررسی معتبر و متداوم استفاده کرد شامل ارزیابی اجرا و دستاورد است.

بررسی اجرا می تواند شامل چیز های ذیل باشد:

- تحقیقات ساینسی؛
- حل سوالات ریاضی با استفاده از وسایل واقعی؛
- اجرای یک پارچه موسیقی یا رقص؛
- اجرای یک پارچه تمثیلی دو یا سه نفری؛
- خواندن در نمایش (خواندن دراماتیک)؛
- پرتاب در بازی کریکت،
- و غیره.

دستآورد های قابل ارزیابی شامل ذیل اند:

- یک رسامی یا تصویر؛
- نمونه مرتبط به یک پدیده ساینسی؛
- یک گزارش و یا مقاله؛
- آهنگی که توسط طفل نوشته و ساخته شده باشد؛
- و غیره.

در جریان ارزیابی چی مشکلاتی می تواند وجود داشته باشد؟

پيامد اخير براي شاگردان بايد مرتبط به اين باشد که قبلا چی کار هایی می توانستند بکنند و فعلا توانایی چی کارهایی را دارند. نتیجه کار آنها نباید به امتحان معیاری در اختتام سال خلاصه شود. شاگردانی که در یک صنف هستند از لحاظ توانایی های عمومی حدود سه سال و در ریاضی الی هفت سال از هم دیگر تفاوت دارند. این نکته به این معنا است که مقایسه همه اطفال با استفاده از یک امتحان معیاری نسبت به تعداد زیادی از اطفال غیر عادلانه است.

یک معلم، یکی از والدین و یا قیم نباید به امتحان آخر سال به عنوان مهمترین ارزیابی از توانایی های طفل بنگرند.

یکی از بزرگترین منابع اعتماد به نفس کم در اطفال، خصوصا در مکتب، مقایسه آنها به دیگران است. امتحان آخر سال باید فقط یکی از بخش های ارزیابی وسیع و جامع از آن طفل باشد. هدف این ارزیابی این است که آگاهی معلم، طفل، والدین و یا قیم طفل را در مورد توانایی های فردی او بلند ببرد و به عنوان یک راه نما برای ساختن راهکار های آینده استفاده شود. ما نباید روی ضعف های یک طفل تکیه کنیم، ما باید از آنچه شاگرد آموخته قدردانی کنیم و فکر کنیم که چه گونه می توانیم به او در آموزش کمک بیشتر نماییم.

ارزیابی معتبر موثق و متداوم باعث می شود ما نه تنها در مورد چیز هایی که اطفال می آموزند بدانیم بلکه آگاه شویم که چرا بعضی چیز ها را نیاموخته است (این روش بعضی اوقات به نام " لغزش آموزش " یاد می شود). بعضی از این دلایل ذیلا ذکر شده اند:

- اطفال مهارت های مورد نیاز برای این وظیفه را نیاموخته اند. تعداد زیادی از وظایف آموزشی ترتیبی، خصوصا در ریاضی و زبان، ترتیبی هستند. اطفال باید یک مهارت مانند شمارش تا ۱۰ را بیاموزند؛ قبل از اینکه عملیه منفی را انجام بدهند؛
- روش راهنمایی برای طفل مناسب نبود؛
- شاید طفل نیاز به زمان بیشتر دارد تا آنچه را آموخته تمرین کند؛
- طفل از گرسنگی و یا سوء تغذیه رنج می برد؛
- اطفال مشکلات فیزیکی و یا احساسی دارد که باعث مشکل در آموزش می شوند؛

اگر یک طفل با مشکلات روبرو باشد بررسی متداوم و استفاده از روش های معتبر باعث شناسایی این مشکل می شود و به ما اجازه می دهد به او کمک کنیم.

ما باید درک کنیم که اطفال روش ها و سرعت های متفاوت برای آموزش دارند. شاید بعضی از اطفال در جریان بعضی از قدم های مهم آموزش غیر حاضر بود اند. راهنمایی اضافه، در زمان مناسب، باعث می شود که شاگردانی را که عقب مانده اند با روشی متفاوت دانش و مهارت بدهید. با استفاده از روش داشتن هم صنفی همکار یا "شریک آموزشی" که قبلا مهارت ها را تا سطحی خوب یاد گرفته است، شما می توانید به اطفالی که عقب مانده اند و نیاز به توجه بیشتر دارند کمک کنید.

فعالیت های انعکاسی: ارزیابی پیشرفت

در مورد سمستر قبلی فکر کنید. در مورد یک مضمون، مثلا ریاضی یا ساینس، فکر کنید. پیشرفت شاگردان را چه گونه ارزیابی کردید؟ توسط مشاهدات، امتحانات هفته گی، چیز هایی که آنها ساختند، دوسیه های شان، امتحان اخر سال، و غیره؟

چگونه به والدین یا فیم اطفال اطلاع می دهید؟ با یک گفتگوی غیر رسمی، یک پارچه (اطلاع نامه) و یا در یک ملاقات والدین و استادان.

آگاهی برای عمل.

- حال که از اهمیت ارزیابی متداوم مطلع شدید، با چه اعمالی می توانید بیشتر در مورد قوت ها و ضعف های اطفال بیاموزید؟
- آیا می توانید روش بررسی دوسیه ها را در مکتب تان، و یا حداقل در صنف تان، اجرا کنید؟
- بکوشید تا برنامه بررسی سالانه را بسازید.
- بکوشید راه هایی را بیابید که بر اساس وضعیت شما قابل اداره و تطبیق باشند و از پیشرفت شاگرد در طول سال تصویری مکمل تری ارائه کنند.
- به خاطر داشته باشید که ارزیابی باید جز برنامه ریزی ابتدایی مضامین و دروس باشد.

راهنمای ۵،۵ چی آموختیم؟

در این رساله ما چندین مسئله مهم و عملی را آموختیم که برای به وجود آوردن فرصت های برابر برای آموزش تمام اطفال در زمینه های متنوع و با توانایی های مختلف، باید به آنها بپردازیم.

تعدادی از سوالهایی که باید در موردشان فکر کنیم:

- آیا شاگردان می توانند در آموزش شان در صنف مسوولیت های بیشتر را به عهده بگیرند؟
- آیا می توانیم از منابع محلی برای آموزش استفاده بهتر کنیم؟
- آیا اطفال می توانند با استفاده از روش مربیان همسال به هم دیگر کمک کنند؟
- آیا ما می توانیم در درس ها طور تفکیک بندی کنیم که همه اطفال در سرعت طبیعی خود موفق شوند؟
- آیا می توانیم در اداره سلوک در صنف فعال باشیم؟
- در صورت ضرورت، آیا می توانیم از انطباط مثبت به عنوان وسیله آموزش استفاده کنیم؟

اگر صنف به صورت درست اداره شود، درس ها برنامه ریزی شوند و مسوولین به آموزش اطفال علاقمند باشند، همه اطفال می توانند موفق باشند.

ما هم چنان چند راه برای بررسی آموزش اطفال در طول سال را مرور کردیم. ما باید بدانیم که اطفال از کجا آغاز کرده اند. چون اطفال همسن سرعت های مختلف دارند، ما باید به همه اطفال هنگام آموزش بازتاب بدهیم (بعضی اوقات این روش به نام «ارزیابی سازنده» یاد می شود و ما باید بدانیم که در آخر سال تا چه اندازه پیشرفت کرده اند (ارزیابی و نتیجه گیری). ما روش های معتبر ارزیابی را به عنوان یک راه در دسترس قرار دادن بررسی سازنده به اطفال، والدین یا قیم شان انتخاب کردیم.

ما آموختیم که بررسی معتبر شامل راه مختلف از جمله مشاهده مستقیم، دوسیه ها، فعالیت های حل مشکل (شاید در گروه های دو نفری یا خورد)، نمایشات (یک مثال از دست آورد از یک فعالیت آموزشی و بعضی امتحانات نوشتاری است، برای ارزیابی پیشرفت اطفال استفاده می شوند.

آیا در جریان گزارش دادن پیشرفت های تمام اطفال صنف تان به والدین یا قیم شان در جریان و یا در وسط سال احساس اعتماد به نفس می کنید؟ آیا راهی برای سهم دهی اطفال در پروسه ارزیابی، مثلا انتخاب یکی از کار های دوسیه شان توسط خودشان، دارید؟